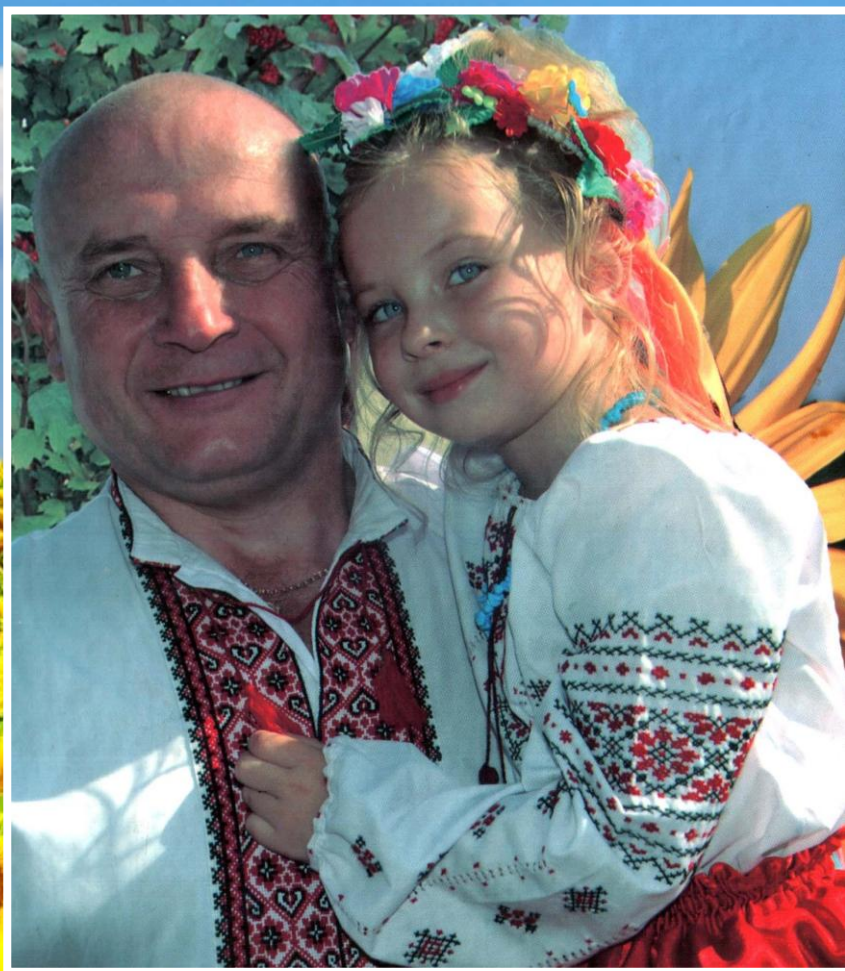

Я УКРАЇНИ

СИН

Ярмолинецька центральна районна бібліотека
Краєзнавчий відділ

«Я УКРАЇНИ СИН»

(до 60-річчя з дня народження В. Мазура)

Біобібліографічний покажчик

Ярмолинці
2013 р.

Я України син: біобібліографічний покажчик (до 60-річчя з дня народження В. Мазура) / Укладач Москаленко В. М. – Ярмолинці, 2013. – 28 с.

Покажчик про життя та творчість голови Ярмолинецької районної ради та подільського поета В. Мазура.

Видання розраховане на масового читача.

Укладач: Москаленко В. М.

Комп'ютерний набір: Посвистак А. Б.

Відповідальна за випуск: Гриб М. А.

ДОРОГИ ЖИТТЯ

Мазур Валентин Васильович народився 2 квітня 1953 року у смт. Вінківці. Після закінчення в 1970 році Вінковоцької середньої школи поступив у Кам'янець-Подільський сільськогосподарський інститут. У 1975 році, по закінченні агрономічного факультету, був призваний на службу до лав Радянської Армії.

Із 1977 по 1991 рік працював на різних посадах у Вінковоцькому та Ярмолинецькому райкомах партії. З 1984 по 1986 рік навчався у Вищій партійній школі при ЦККП України. Пройшов шлях від інструктора до першого секретаря райкому партії.

З 1991 року по 2002 працював заступником генерального директора виробничо-торговельної фірми «Алса», генеральним директором підприємства «Українська цукрова компанія Вест ЛТД», заступником директора ВКП «Явір-Транс».

З 2000 по 2003 рік заочно навчався у Київській Міжрегіональній Академії управління персоналом на факультеті правознавства.

З 2002 року – президент паливно-енергетичного концерну «Русь», м. Хмельницький.

В 2005 році призначається головою Ярмолинецької районної державної адміністрації, через рік обирається на посаду голови районної ради, де працює понині.

Протягом всього життя Валентин Васильович був закоханий в поезію. Вірші почав писати ще на початку шкільного життя. Друкувався в місцевій газеті, шкільній

стінівці. Не розлучався з пером і в сільськогосподарському інституті та на службі в Радянській Армії. Друкувався в газетах «Вперед» та «Сільські вісті».

В 1994 році вийшла перша збірка поезій «Повінь душі», яка припала до душі читачам. Через 2 роки була презентована друга книга автора «Зоряний оберіг». У 2002 році читачі ознайомились з третьою збіркою «Назустріч сонцю». Великого резонансу набула книга В. Мазура «Ми – українці», своїм філософським трактуванням життя. У 2010 році вийшла в світ п'ята книга автора – «Безмірність».

В цьому році Валентин Мазур порадував любителів поезії новою книгою «Заради жінки», яка стала чудовим дарунком для кожної жінки.

Валентин Васильович – член Всеукраїнської спілки «Конгрес літераторів України» з 2008 року, а також є постійним членом літературного клубу «Автограф», який багато років діє при Ярмолинецькій центральній районній бібліотеці.

В. Мазур також є співавтором багатьох літературних збірників та альманахів.

ПРО ТВОРЧІСТЬ В. МАЗУРА

Збірка Валентина Мазура "ЗОРЯНИЙ оберіг" - друга у виданні. Він став на тернистий літературний шлях росяним ранком. Попереду трупна, але світла дорога. Його вразлива душа вслухається у відгомін минулого, болісно відгукується на наше сьогодення.

Хай щастить йому.

Надія Пукас

Поезія Валентина Мазура - наче про одне й те ж: про Бога, про Україну, про землю, про орачів, про роси, про матір і батька, про кохання. Проте в кожному вірші простежується самотній підхід до теми. Простежується лише властиве йому, поету, її рішення. А ще відчувається його безпосередня і така рідкісна нині задушевність, простота, поєднані із ліричністю. Врешті-решт, вірші Валентина Мазура - це хвилюючий, викінчений малюнок, чи пак вишиванка, зіткана з глибоких, чистих людських почуттів:

Яку б грань поезії Валентина Мазура ми не взяли, позначена вона насамперед глибиною змісту, тонким психологізмом, проникливою ліричністю письма, тобто тими якостями, які притаманні лише автору, виокремлюють його з-поміж інших маститих, відомих поетів минулої і сучасної доби.

*Петро ЛІЧМАН,
заслужений журналіст України,
лауреат премії «Золоте перо»*

Приємно брати в руки книжки поезій Валентина Мазура. Ще приємніше їх читати і піддавати осмисленню життя, не тільки чудового поета, а й мудрого керівника.

Як поєднуються в душі цієї непересічної людини слово, пісня і прямі обов'язки? Де знаходить час і натхнення для своєї «Молитви»? (Так називається один з віршів) Що для нього безмірність? Якою він її бачить? Звідки вона починається? Чи не з «Цілушки маминого хліба»?

Пізнаючи себе, страждаючи, каючись і молячись вона пізнає безмежність свого духу, своїх можливостей і вже не може спинитися на досягнутому. Вона іде «По шляху мудрості Гермеса», за яким «Увесь прогрес людства являється поверненням Додому».

Я б додав: поверненням до себе. До отої вишитої сорочки, яку не соромиться одягати Валентин Мазур, схожої на українську осінь.

Автор пройшов цей шлях від чорної борозни, зерна, кинутого в землю - до сорочки, яку одягає з гордістю українця. Тому й впевнено порівнює її з осінню. Чудовою, багатою, багатобарвною сільською осінню, де до кожної травинки, квіточки, до кожного листочка торкалися теплі, добрі, дорогі мамині руки.

Як з матір'ю і з батьком говорить з Україною Валентин вистражданими віршами. Душевно і просто, так, що хочеться вкласти в його уста знамениті Симоненківські рядки:

«Хай мовчать
Америка й Росія,
Коли я з тобою
Говорю.»

Бо така вона – безмірна - поетова любов. Така його невичерпна доля - творити добро на землі і дарувати людям.

М. Коваль

Набудував талантом, натхненням, світлим розумом віршовану трійцю, себто три збірки. А оце зі стрімким бажанням замахнувся на справжній палац власної письменницької новобудови. Ймення її величне, національне і водночас просте «Ми - українці!». І актуальні вислови автора на «дверях» видання «Хто ми... для чого прийшли... звідки й куди йдемо...» є не тільки епіграфом книжки, але й сутністю нашого життя-буття, яку, до речі, ще багатьом з нас треба осмислювати.

Легко, невимушено, з інтересом читаються твори, наповнені душевним потягом до цілющого джерела отчого краю. З-поміж них - «Це моє село», «Березина», «Додому», «Дві стежини», «Дитинства мить», «Земля батьків», «Матері», «Батькам», «Калина», «Прощення», «Моя сім'я», «Внучці»... А чого вартій вірш «Я – Українець». У ньому крізь переборення круговерті негараздів звучить гордо з пафосом.

Ярмолинчанин Валентин Мазур один з не багатьох подільських літераторів, котрий у своїй творчості вдається до абстрактних міркувань. Свідченням цього є розділ «Філософія вічності». А ще він має неабияку пристрасть до лірики. Тому одна із частин видання йменується «Я із країни вічного кохання».

Б. Фурман

Книга "Повінь душі" писалася багато років. І у дні, коли над Україною стояли чорні хмари, і останніми роками, - коли небо стало світлішим. Та попри всі життєві негаразди і примхи долі автор оптимістично лишається вірним собі - кожен рядок його поезій світиться любов'ю до отчої землі, того хліборобського поля, де з діда - прадіда в родині плекається тяжким трудом кожна зернина:

Люблю іти стежиною у полі,
Схиляються дорідні колоски...
В житті моєму дві сплелося долі,
Неначе дві заручені руки.
Я хлібороб душею і буденням,
Щоденними турботами буття...

Цим коротким переднім словом не прагнув підмінити рецензію на книгу, а тим більше, давати їй оцінку. Читач і сам добре зрозуміє, де в ній влучні рядки, які є похибки. Та одне хочу сказати: перша книга, мов перша ластівка весняна, випурхнула на світ і вже радує серця. Нехай дарує нам поет нові книги. Такі ж чесні і добрі, ніжні і натхненні!

Олександр Царик.

З ЩИРИМ СЛОВОМ ДО ПОЕТА

* * *

Ваша пристрасть у кожному слові
Бо живе воно в Вас і святе
Не лише чарам жінки, любові
А миттю, яке понад усе.

Вир думок і глибинні пізнання
Істин скутих в прошарках віків
І надії палкі сподівання
На сакральні знання про батьків

Кличуть сурми і б'ють барабани,
Будять душу, як вітер стрімку
І загоює зболені рани
Та, що суджена Вам на віку

Митця слово запалює душу,
Виграє, як джерельна
Коли хочу і можу і мушу,
І душа молода-молода!

Ж. Олійник
2013 р.

МАЗУРУ В. В. З НАГОДИ 60-РІЧЧЯ

Земля подільська, краю милий
Хмельницька область чарівна
Містечко Вінківці на схилах
То Ваша рідна сторона

У сім'ї Мазурів чекали
Що ось-ось з'явиться дитя
І, на кінець, його діждались
Господь дарує немовля

Велика радість, безумовно
Бо мрія їхня збулась
Синочок здоровий, слава Богу,
Він щохвилини підростав

Ставав допитливим, кмітливим
Йому придбали букваря
Роки пробігли і не дивно,
Вже мають свого школяра

Навчання в школі. Все цікаво.
Та промайнуло все й пройшло
Вже атестат зрілості він має
Шкільних тих літ, як не було

Навчатись далі рішив в ВУЗі
Сільськогосподарському він

Життя студентське, щирі друзі
Знайти покликання зумів

Усе спішить й усе проходить
Партійна школа, інститут
Навчання скінчилось і знову
Нове життя і в добру путь

Тож у колгоспі агрономом
Років не мало працював
Й завжди був Валя з комсомолом
В роботі юним помагав

І на партійній він роботі,
І депутат районних рад
Завжди з людьми, завжди в турботах
Ось є такий наш ювіляр

Та ще йому судилось, звісно,
Писати вірші. Він поет.
І їх друкує в «Сільських вістях»
В районній газеті «Вперед»

Уже немало збірок в нього
Праця поета нелегка
Завжди коректний наш у всьому
Ярмолинецький голова

Людей вражають Ваші збірки

Які чудовії вірші!
Це унікально і настільки
Торкнулись серця і душі

В наш час важкий і нестабільний
В рядках цих відповідь знайдем
І ніби зразу станеш вільним
Від різних життєвих проблем

Усі ми знаємо й це правда
Душа закрита у жінок
Та все ж на лірику їх тягне
Й не розгадаєш їх думок

А як Ви пишете про жінку,
Бо вжились в образ Ви її,
Хай буде щастя Вам довіку,
Любов та злагода в сім'ї

І як Вам тільки зрозуміла
Стать протилежна взагалі?
Домашнє виховання вміле?
Зaslуга може вчителів?

Цей дар від Бога Вам, колего,
Й причетні вчителі й батьки
Та все, що дано, то все з неба
Так було, буде і так є

Тож Ваша лірика чудова
Від неї йде лише тепло
Звучить хай завжди рідна мова
На радість, щастя, на добро

Вас з Днем народження вітаю
У цей квітневий світлий день
В душі завжди весни бажаю,
Здоров'я, шани від людей

Натхнення зичу, Валентине,
Щоб вільно, радісно жилось
Любіть усе, що серцю мило,
Щоб все задумане збулось!

*Квітень 2013 р., с. Савинці
З повагою, член клубу «Автограф»
Л. М. Статкевич*

З ТВОРЧОГО ДОРОБКУ

БЕЗМІРНІСТЬ

Безмірність - це якщо без меж...
І неможливо зупинитись.
Це серед попелу пожеж
Зуміти знову відродитись.

Зрости травинкою до неба.
Злетіти птахом до небес.
Це коли сили свіжі в тебе
Ти ніби заново воскрес.

Це подолати нездоланне,
Натхненням полонити світ.
І, загоївши свіжі рани,
Життям продовжити політ.

Безмірність - це якщо без меж:
Нема початку і нема кінця.
Лиш серцем ти відчуй, простеж,
Пізнай Небесного Отця.

УКРАЇНА

Україна - пісня лебедина,
В синім небі журавлів ключі.
Україна - сильна та єдина –
Зіркою палає уночі.

Шаблі наші всі віки щербаті,
Шрами на тілах і на землі.
Душами ми світлі та багаті –
Хлібороби, мої, ковалі.

Віра наша - найсвятіша в світі,
З помислом до сонця, до небес.
Богом дані, нездоланні діти –
Дух козацький заново воскрес.

Хіба можна з чимось порівняти
Мужність хлопців, вроду у дівчат?
Росами срібляться сіножаті,
З зорями говорять дахи хат.

Україна - пісня лебедина,
В синім небі журавлів ключі.
Земля рідна, Господом натхненна,
Обігріта полум'ям свічі.

УКРАЇНІ

Не благаю, не молю, не прошу.
Україно, в мене ти одна.
Ні за які не куплю я гроші
Те, що дасть любима сторона.

Чого варте сонце на світанні,
З променів шовковий тече шлях.
Кожний подих, перший чи останній,
Душі простір, щирий на розмах.

Аромат, настояний на травах,
Квітів неосяжний океан.
Мрії серед степу у загравах
І на росах виплеканий лан.

Коси верб, розчесаних вітрами,
Дзеркало ставків, озер і рік.
І дуби, що тут ростуть віками,
І берізки, що дарують сік.

А дівчата це не розповісти.
Де хто бачив стільки ще краси?
В кожному селі, містечку, місті
Їхній сміх і юнаків баси.

Ще розкажу про свиті кургани,
Про хрести, де предки полягли.
Рідну матір, внучку чи кохану –

Найміцніші кожного тили.

Мої рідні, друзі, побратими,
Батьківські ще свіжі мозолі.
Не бувають українці злими,
На святій звеличившись землі.

Все це – ти, натхненна Україно,
Богом дана рідна сторона.
Звідусіль до тебе я прилину,
Бо у світі ти така одна.

РІДНА МОВА

Не скупись на добре слово,
В нього душу всю вклади.
Українська щира мова
Світ квітчатиме завжди.

Звідкіля таке намисто,
Чари звуків і складів?
Володіють дивним хистом
Внуки славних козаків.

Вірш чи пісня колискова,
А за ними - степу крій.
Українська рідна мова
Об'єднала нарід мій.

Кожне слово, як чеканка,
Чобітків весняний стук.
Мелодійна мова п'яно
Сплела душі й пальці рук.

На будь-якому континенті,
Серед бруду і хули
Щире чуємо в моменті:
«Здоровенькі щоб були».

ГОЛУБИ

Мамо! Мамо! В небо полетіли
Голуби з церковних куполів.
І хотілось поміняти тіло
На те місце посеред птахів.

Зверху подивитися донизу,
Доторкнутись поглядом беріз,
Крила приспустити, наче ризи,
Захистити всіх від горя-сліз.

Десь в далекім просторі забутись,
Загоїти душу на вітрах.
І до тебе, мамо, повернутись,
Усмішку принести на устах.

Рідна нене, вишита хустинка,
Сизокрила матінко моя.

Із тобою звірю свої вчинки,
Із тобою завжди буду я.

Мамо! Мамо! В небо полетіли
Голуби з церковних куполів,
І мені послали нові сили,
Щоб до тебе голубом летів.

РІДНА ХАТА

У великім світі є маленька частка,
Домівка рідна, хата у селі.
У великім світі материнська ласка
І хліб пахучий в батька на столі.

Йдемо в світи, щоб долю відшукати.
Клубок у горлі від отих доріг.
І хочеться до батьківської хати,
Вклонитись мамі низько, аж до ніг.

Колишуть зорі яблуньок верхівки,
Тече ріка, де ситі карасі.
Не можна жить без рідної домівки,
Не можна не бродити по росі.

Спалах бузку і вишні у цвіту,
Повнить груди аромат духмяний.
Лиш пам'ятаймо істину святу –

Куточок на землі цей Богом даний.

Не всі стежки чекають нас донині,
Закони часу крають все навпіл.
Та тут найкраще в світі небо синє
Й село найкраще з-поміж усіх сіл.

Батьків хатина - оберіг назавжди,
Долівка найріднішої землі,
Чеснішої немає в світі правди,
Як та, що мовлять мами мозолі.

УКРАЇНСЬКА ОСІНЬ

Кучерява осінь золотиться,
Горобина полум'ям горить.
На калину всілася жар-птиця –
Невблаганна кольорова мить.

В чомусь схожа моя вишиванка:
Барви в небо з чорної ріллі.
Як надінеш ту сорочку зранку,
Ще світліше в нашому селі.

Українська осінь вишивана,
Я душею заново воскрес.
Хлібом і плодами людям дана,
Куполами золотими до небес.

ЛЮБЛЮ

Боги заступляться за тебе,
І знаю, що не спопелю.
Лиш очі, наче синє небо,
Промовлять щиро: «Я люблю».

Люблю небачено, бездонно,
Люблю на тисячу століть
Свою єдиную мадонну,
Що в серці полум'ям горить.

Гасив, просив - не погасити,
Пече розбурханий той жар.
Тобою упивавсь досита
Й примножував шалений дар.

А ти цвіла, як квітка в лузі,
На плесі водянім бутон.
Лиш зорі у Дністрі чи Бузі
Гойдались золотом корон.

Зупиню невблаганну мить,
Торкнуся чарівної квітки.
Бажанням, спокоєм насить
І не питай куди йду й звідки.

КНИГА

Книга нова в руках,
Сторінки - дні життя.
Все на моїх очах —
І любов, й каяття.

Тихий шелест листків,
Вслід молитва свята —
Від написаних слів
У душі — висота.

Неможливо без книг,
Без сторінок і строф,
Без весни та відлиг
І серпневих зірок.

Ти, як книга моя,
Дивний світ почуттів.
Щире слово, ім'я
Серед загнаних днів.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ ТВОРІВ В. МАЗУРА

Повінь душі: поезії. – Шепетівка, 1994. – 48 с.

Вірші про любов до отчої землі, до батьків, до рідного краю. Написані українською та російською мовами.

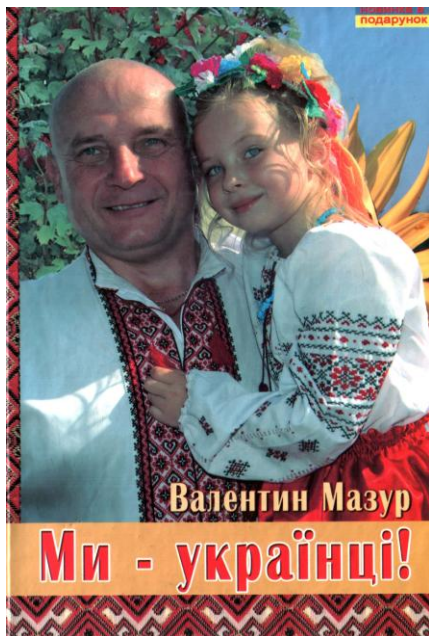

Зоряний оберіг: поезії. – Ярмолинці, 1996. – 72 с.

Книга віршів присвячена батькам.

Назустріч сонцю: поезії. – Хмельницький, 2002. – 50 с.

Вірші про любов, дружбу, вірність, осмислення життя.

Ми – українці: літературно-художнє видання. – Хмельницький, 2008. – 216 с.

Поезія первородної пам'яті та сьогодення. Видання розраховане на масового читача, в тому числі – підростаюче покоління.

Безмірність: поезії. —
Хмельницький: ПП Цюпак, 2010. — 128
с.

Три різні прояви любові, тісно
пов'язані між собою складають основу
цієї збірки.

Заради жінки: вірші. — Київ: Преса
України, 2013. — 152 с.

У книзі зібрані вірші різних років,
присвячені жінкам. Розрахована на
широке коло читачів.

ПУБЛІКАЦІЇ ТВОРІВ В. МАЗУРА В ЗБІРКАХ ТА ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАННЯХ

- Березень [вірш] // Вперед. – 2011. – 4 берез. – С. 7
- Благає тиша: ні – війні [вірш] // Вперед. – 2011. – 24 черв. – С. 3
- Вікторія (триптих) // Медобори: альманах №4. – Сімферополь, 2010. – С. 22-24
- Ветеранам [вірш] // Вперед. – 2009. – 15 трав. – С. 4
- Газеті «Вперед» [вірш] // Вперед. – 2006. – 24 лист. – С. 3
- День Святого Валентина [вірш] // Шкіл. світ. – 2010. – №4. – (лют.)
- Єдине ціле [вірш] // Вперед. – 2005. – 4 лист. – С. 4
- Журналіст [вірш] // Вперед. – 2011. – 3 черв. – С. 1
- Миттєвості. «В людей проблеми, їм не до пісень», «Знов згадалися мамині руки», «Добра набрав у пригоршні, як жита» // // Медобори: альманах №5. – Сімферополь, 2010. – С. 75-76
- Новий Рік [вірш] // Вперед. – 2012. – 1 січ. – С. 1
- Сніжинки [вірш] // Вперед. – 2012. – 17 лют. – С. 7

МАТЕРІАЛИ ПРО ЖИТТЯ ТА ТВОРЧІСТЬ ПОЕТА

- В. Мазур // Літературна Ярмолинеччина: біобібліографічний довідник. – Ярмолинці, 2010. – С. 22-23
- І народилась пісня (пісні на слова В. Мазура) // Вперед. – 2010. – 4 черв. – С. 4
- Каськова Л. Про творчість Валентина Мазура // Шкіл. світ. – 2011. - №13. – (лип.)
- Керівник району і поет // Шкіл. світ. – 2011. - №1. – (січ.)
- Коваль М. Безмірність молитви // Вперед. – 2011. – 1 січ. – С. 7
- Козак А. Валентин – до Дня Валентина // Шкіл. світ. – 2011. - №3. – (лют.)
- Лічман П. Ми – українці // Под. вісті. – 2008. – 18 груд. – С. 3
- Презентація книги В. Мазура в райбібліотеці // Вперед. – 2009. – 23 січ. – С. 4
- Променюків М. Повінь душі в зоні уваги // Вперед. – 1991. – 15 квіт. – С. 2
- Фурман Б. Слово з Україною обнялося // Вперед. – 2008. – 19 груд. – С. 5

ЗМІСТ

ДОРОГИ ЖИТТЯ.....	4
ПРО ТВОРЧІСТЬ В. МАЗУРА	6
З ЩИРИМ СЛОВОМ ДО ПОЕТА.....	10
З ТВОРЧОГО ДОРОБКУ	15
ОКРЕМІ ВИДАННЯ ТВОРІВ В. МАЗУРА	24
ПУБЛІКАЦІЇ ТВОРІВ В. МАЗУРА В ЗБІРКАХ ТА ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАННЯХ.....	27
МАТЕРІАЛИ ПРО ЖИТТЯ ТА ТВОРЧІСТЬ ПОЕТА	28